

Bestselerių autorė

NORA ROBERTS

vieną vasarą

Nora Roberts subtiliai
kuria veikėjų charakterius,
taikliai parinkdama detales,
kurios žadina jausmus.

Chicago Tribune

svajonių knygos

Knygute.lt

Nora Roberts

VIENAŅ VASARĀ

Romanas

Versta iš: Nora Roberts, One Summer,
Harlequin Books, 1986

© 1986, Nora Roberts

Iš anglų kalbos vertė Ema Bernotaitė

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma. Visi šios
knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

Kambaryje buvo tamsu it kape. Bet vyras, kurio vardas Šeidas¹, pratęs prie tamsos. Kartais jis tyčia užsidaro į tamsų kambarį. Juk ne visada būtina matyti akimis. Jo pirštai ne mažiau jautrūs, o vidinis regėjimas – aštrus it ašmenys.

Net tada, kai nedirba, kartais sėdi tamsiame kambaryje ir leidžia sąmonei kurti vaizdus. Formas, faktūrą, spalvas. Kartais jie būna ryškesni, kai užmerki akis ir išlaisvini mintis. Į tamsą ir šešėlius Šeidas žvelgė tokiu pat kritišku žvilgsniu kaip ir į šviesą. Ir viena, ir kita priklauso pasauliui, o pasaulis ir vaizdai – jo profesija.

Ne visada jis pasaulį mato tokį kaip kiti. Kartais jis būna atšiauresnis nei plika akis gali – arba nori – pastebėti. Kartais atvirkščiai – švelnesnis ir mielesnis, nei pašėlusiai skubanti minia pajėgia įžvelgti. Šeidas jį stebėjo, atskirus elementus skirstė į grupes, žaidė laiku ir

¹ Shade (angl.) – ūksmė, šešėlis.

forma, o paskui savaip užfiksuodavo. Visada savaip.

Dabar, tamsoje skandinaviniame kambaryje, iš kampe stovinčio grotuvo sklindantiems džiaz garsams tirpstant erdvėje, jis dirbo rankomis ir protu. Atidumas ir laikas. Tokie pagrindiniai jo darbo principai. Lėtai ir atsargiai atidarė dangtelį ir išėmęs neapdorotą fotografinę juostelę uždėjo ant ritės. Kai viskas buvo parengta, laisvąją ranką įjungė chronometrą ir patraukė šviestuvo virvelę, užliedamas patalpą gintarine šviesa.

Ryškinti juostelę ir spausdinti nuotraukas Šeidui buvo ne ką mažesnis, o kartais ir didesnis, malonumas nei fotografuoti. Dirbant tamsiame kambaryje reikia tikslumo ir kruopštumo. Ir gyvenime reikia tiek vieno, tiek kito. Darydamas nuotraukas gali kurti ir eksperimentuoti. Šito jam taip pat reikia. Vaizdus ir jausmus, kuriuos jie kelia, galima perteikti tiksliai arba kaip mįslę, kurią kitiems reikės įminti. Tačiau visų labiausiai Šeidas troško jausti pasitenkinimą, kai sukuri kažką pats vienas. Jis visada dirbo vienas.

Dabar, atliekant kiekvieną nuotraukos ryškimo proceso žingsnelį: kaitinant chemikalus iki reikiamos temperatūros, maišant, fiksuo-

jant išlaikymą, gintarinė šviesa metė šešėlius jam ant veido. Jeigu Šeidas būtų ieškojęs modelio fotografo paveikslui kūrybos procese, nebūtų radęs tinkamesnio objekto nei jis pats.

Jo tamsios akys žėrėjo, kai susikaupęs pylė fiksuojamąjį tirpalą į vonelę. Plaukai buvo tamsūs, kiek per ilgi nei įprasta, bet jam tai buvo nė motais. Jie dengė ausis, krito ant marškinėlių apykaklės, o ant kaktos siekė antakius. Niekada pernelyg nesirūpino, kaip atrodo. Jo stilius buvo paprastas, beveik atsainus.

Šeido veidas buvo įdegęs, liesas ir kaulėtas, šiurkštokų bruožų. Jis dirbo susikaupęs, tvirtai sučiaupęs lūpas. Aplink akis įsirėžusios raukšlės bylojo, kad vyras vėtytas ir mėtytas. Regis, gyvenime jam visko teko su kaupu.

Kreivoka nosis iškalbingai bylojo apie profesijos keliamus pavojus – ne visi mėgsta būti fotografuojami. Kažkoks Kambodžos kareivis sulaužė Šeidui nosį, bet jis padarė iškalbingų nuotraukų apie miesto niokojimą. Iki šiol laiko tai sąžiningais mainais.

Jis sparčiai sukosi gintarine šviesa užlietame kambaryje. Grakštus, atletiškas kūnas buvo ištreniruotas mūšio lauke, dažnai svetimoje ir nedraugiškoje teritorijoje, kai mylių mylias tekdavo nukeliautos pėsčiomis tuščiu skran-

džiu.

Net praėjus daugeliui metų po paskutinės išvykos, kai dirbo „International View“, Šeidas liko liaunas ir mitrus. Dabar darbas nebe toks varginantis kaip jaunystės metais Libane, Laose, Centrinėje Amerikoje, bet iš esmės nedaug kas pasikeitė. Dirbo daug, kartais tekdavo laukti visą amžinybę, kad sumedžiotų vos vieną taiklų kadra, o kartais per kelias minutes išpleškindavo visą juostelę. Jo išvaizda ir elgesys alsavo savotiška agresija, gal todėl būtų teisinga galvoti, kad dėl to ir išliko gyvas per visus tuos karus, kuriuos patyrė savo kailiu ir daug ką nufotografavo.

Apdovanojimams ir geram uždarbiui jis ne-teikė didelės reikšmės, svarbiausia buvo nuotraukos. Net jei niekas nemokėtų už darbą ir visai jo nevertintų, Šeidas vis tiek leistų laiką tamsiame kambarėlyje ryškindamas juosteles. Jis pripažintas, gerbiamas ir turtingas, bet tebedirba vienas, be pagalbininkų, tame pačiame tamsiame kambarėlyje, kuriame ir pradėjo prieš dešimtį metų.

Iškabinęs negatyvus džiūti Šeidas jau žinojo, kurias nuotraukas darys. Tačiau nė nežvilgtelėjo į jas, atsirakino duris ir išėjo. Rytoj pažvelgs naujomis akimis. O dabar norisi alaus.

Reikia apie šį bei tą pamąstyti.

Nužingsniaavęs tiesiai į virtuvę čiupo šaltą butelį iš šaldytuvo. Atidaręs išmetė dangtelį šiukšlinėn, į kurią kartą per savaitę ateinanti namų tvarkytoja buvo įleidusi plastikinį maišą. Kambarys tvarkingas, gal nelabai jaukus dėl juodos ir baltos spalvų, bet tikrai ne nykus.

Pakėlęs butelį prie lūpų Šeidas nugėrė pusę. Tada prisidėgė cigaretę, nuėjo prie stalo ir išsitiesęs kėdėje užsikėlė kojas ant nutrinto medinio paviršiaus.

Už lango buvo matyti ne paties patraukliausio Los Andželo rajono vaizdai. Šiek tiek sudiržusio, randuoto, griežtoko rajono. Net pavakario prieblandai nepavyko jo pagražinti. Galėjo persikelti į prabangesnę miesto dalį ar net pačias kalvas, iš kurių naktį šviesose skendintis miestas atrodo pasakiškai. Bet Šeidas mieliau gyveno nedideliame butelyje su langais į neiščiustytas gatves miesto, kuris garsėjo blizgesiu. Blizgesyje jam neilgai pavykdavo išverti.

Brajena Mičel. Blizgesys – jos stichija.

Negali neigti – jos darytos turtuolių, įžymybių ir gražuolių nuotraukos geros, netgi savaip puikios. Jose slypi užuojauta, humoras ir švelnus jausmingumas. Negali neigti ir to, kad to-

kie darbai daug kam reikalingi. Bet Šeidą domina visai kas kita. Brajena vaizduoja kultūringus žmones, o jis braunasi prie paties gyvenimo.

Brajenos darbai žurnalui „Garsenybės“ – profesionalūs, taiklūs ir savaip aštrūs. Pasaulio galinguosius ji vaizduoja taip, kad šie atrodo gerokai žemiškesnis ir artimesni. Kai nusprendė tapti laisvai samdoma fotografe, žvaigždės, žvaigždutės ir žvaigždžių darytojai, kuriuos jai buvo tekę fotografuoti žurnalui, užvertė užsakymais. Per tuos metus dėl savo reputacijos ir susikurto įvaizdžio Brajena tapo viena iš jų – „ypatingųjų“ pasaulio žmogumi.

Fotografui kartais taip nutinka, Šeidas tai žinojo. Supanašėjama su savo objektais, temomis. Kartais tai, ką jie siekia atskleisti, tampa jų pačių dalimi. Netgi pernelyg įauga. Ne, jis nepavydėjo Brajenai Mičel jos meno krypties. Tiesiog abejojo, ar jie sugebės dirbti kartu.

Šeidui nereikėjo partnerių.

Tačiau tokios sąlygos. Kai „Gyvenimo būdo“ žurnalas pateikė siūlymą parengti iliustruotą albumą apie Ameriką, jis susidomėjo. Nuotraukų etiudai – medžiaga, paliekanti ilgalaikį įspūdį. Jie jaudina, sukrečia arba ramina ir linksmia. Toks ir yra jo, kaip fotografo, tiks-

las. Jis reikalingas „Gyvenimo būdai“, nes jiems reikia stiprių, kartais santūrių ar net dvi-lypių jausmų, kokius dažniausiai atspindi jo darbai. Bet reikėjo ir atsvaros – žvilgsnio į pasaulį moters akimis.

Šeidas nestokojo sveikos nuovokos, todėl suprato tokio darbo prasmę ir išvelgė galimybes. Žinoma, jį erzino mintis apie virš galvos kabantį įsipareigojimą visą vasarą praleisti su įžymybių fotografe, dalytis su ja furgonu ir garbe. Juo labiau – su moterimi. Trys mėnesiai ant ratų su moteriškosios lyties atstove, kuri leidžia laiką pyškindama roko žvaigždes ir kitas ryškias asmenybes. Vyro, kuris savo profesionalumą tobulino karo siaubiamame Libane, tokia mintis neviliojo.

Vis dėlto Šeidas norėjo imtis to darbo. Troško įamžinti Amerikos vasarą nuo Los Andželo iki Niujorko, parodyti jos šėlsmą, patosą, prakaitą, sėkmes ir nesėkmes. Parodyti širdį, nors tektų ją išversti išvirkščią.

Tereikia priimti pasiūlymą ir praleisti vasarą su Brajena Mičel.

– Pamiršk, kad į tave nukreiptas fotoaparatas, Marija. Šok. – Brajena pažvelgė pro objektyvą į keturiasdešimtmetę baletu primadoną. Jai patiko tai, ką matė. Amžius? Tik jo užuomi-

nos, bet metai nieko nereiškia. Tvirtybė, gracija, stilius. Ištvėrmė, visų labiausiai – ištvėrmė. Brajena išmanė, kaip visa tai pagauti ir įamžinti.

Per įspūdingą dvidešimt penkerių metų karjerą Marija Natravidova buvo fotografuojama daugybę kartų. Bet dar niekada pasrūvusi prakaitu, su permirkusiu triko. Niekada niekas nebandė parodyti jos nuovargio. O Brajenai nereikėjo iliuzijų, kuriomis apipintas šokėjos gyvenimas, jai rūpėjo nuovargis ir skausmai, tikroji šlovės kaina.

Ji nufotografavo Mariją šuolyje, plačiai išskėstomis kojomis, gracingai ištiestomis į šalis rankomis. Prakaito lašai ritosi veidu, įsitempę raumenys pūsojo po oda. Brajena spustelėjo fotoaparato mygtuką ir kiek pasuko savo darbo įrankį, kad susiliėtų judesiai.

Pagaliau yra ir nuotrauka. Brajena suprato tai dar nė juostelės neiššryškinusi.

– Privertei mane padirbėti, – nusiskundė šokėja, sudribusi kėdėje ir rankšluosčiu šluostydamosi veidu žliaugiantį prakaitą.

Brajena dar porą kartų spragtelėjo ir padėjo fotoaparatai į šalį.

– Galėjau aprengti tave koku prašmatniu

kostiumu, ryškiai apšviesti, į rankas įduoti arabeską. Parodytume, kokia esi graži ir graicinga. Bet aš noriu, kad visi pamatytų, jog esi stipri moteris.

- O tu - protinga, - tarė Marija ir numetusi rankšluostį atsiduso. - Kitaip kam eičiau pas tave nuotraukų savo knygai?

- Eitum, nes aš profesionaliausia. - Perėjusi per studiją Brajena dingo galiniame kambarėlyje. Marija ėmė metodiškai masažuoti mėšlungio sutrauktą blauzdą. - Ir dėl to, kad suprantu tave, žaviuosi tavimi. O dar todėl... - Ji atnešė padėklą, ant kurio stovėjo dvi taurės ir ąsotis su skimbčiojančiais ledukais, - kad išspaudžiu apelsinų sulčių.

- Brangioji, - Marija nusijuokusi paėmė taurę. Akimirką palaikė prispaudusi prie kaktos, tada godžiai išgėrė. Jos tamsūs plaukai buvo sukelti ir taip stipriai surišti ant pakaušio, kad tokia šukuosena galėjo tikti tik tobulus veido bruožus ir nepriekaištingą odą turinčiai moteriai. Visu liaunu kūnu išsitiesusi kėdėje ji nužvelgė Brajeną pro taurės viršų.

Marija pažinojo Brajeną septynerius metus, nuo to laiko, kai ši pradėjo dirbti žurnalui „Garsenybės“ ir gavo užsakymą nufotografuoti šokėją užkulisiuose. Ši buvo tikra žvaigždė,

bet Brajena neatrodė nė per plauką išsigandusi. Marija prisiminė tą jaunutę merginą storomis medaus spalvos kasomis ir prijuoste. Elegantiškoji primadona pasijuto varstoma atviro žvilgsnio, kuriuo šaudė alavo spalvos akys subtiliame veidelyje kiek išsišovusiais žandikauliais ir putliomis lūpomis. Aukštas, sportiškas kūnas skendėjo apsmukusiuose drabužiuose. Ji avėjo nudriskusius sportinius batelius, segėjo ilgus skambančius auskarus.

Marija pažvelgė į apibrizgusius Brajenos sportinukus. Kai kurie dalykai nesikeičia. Iš pirmo žvilgsnio šią aukštą įdegusią šviesiaplaukę su sportbačiais ir šortais palaikytum tipiškai kaliforniete. Tačiau išvaizda gali būti apgaulinga. Brajenos Mičel niekaip nepavadinosi tipiškai.

Brajena sugavo jos atidų žvilgsnį.

- Ką matai, Marija?

Brajenai tikrai buvo įdomu. Gebėjimas matyti vaizdą ir suvokti, kas slypi už jo, buvo jos profesijos esmė.

- Stiprią ir gudrią moterį, apdovanotą talentu ir nestokojančią ambicijų, - atsilošusi kėdėje Marija nusišypsojo. - Kitaip tariant, beveik save.

Brajena šyptelėjo.

- Stulbinantis komplimentas.

Marija patvirtindama mostelėjo ranka.

- Nedaug yra moterų, kurios man patinka.

Pati sau patinku. Ir tu man patinki. Girdėjau kalbant, brangute, apie tave ir tą jauną dailų aktoriuką.

- Metą Perkinsą? - Brajena nemėgo apsimeitinėti ar meluoti. Savo noru apsisprendė gyventi mieste, kuris dūsta nuo gandų ir minta paskalomis. - Fotografavau jį, kelis kartus papietavome.

- Nieko rimta?

- Kaip pati sakei - jis gražutis, - Brajena nusišypsojo ir sukramtė ledo gabalėlį. - Bet jo mercedese vargu ar tilptų mudviejų abiejų ego.

- Ak tie vyrai, - Marija pasilenkė ir prisipylė dar vieną stiklinę sulčių.

- Dabar tikriausiai pasakysi kokią protingą mintį.

- O kas geriau už mane tai išmano? - paklausė Marija. - Tie vyrai, - pakartojo tarsi skanaudama žodžius, - man jie atrodo nuobodūs, vaikiški ir kvaili, bet nepakeičiami. Meilėje... kūniškoje....